

Azon a napon éppen a falu felett szakadt ki az égiek összes párnája. A házak belesüppedtek a puha fehérségbe, és csak a kémények pőfékeltek szorgalmasan a lusta háztetőkön.

Aszott Tóbiás fekete macskája a lábát rázogatva araszolt az ereszen, és prüsszögve keresett valami száraz pontot, ahova leugorhatna. Azt pedig nem tehette, mert az egyetlen ilyen hely az Aszott Tóbiás koporsója volt, amely a keskeny udvar közepén állt, és melyet a gyászoló rokonság és a barátok fogtak közre.

Az emberek vállára mégsem ugorhatott, hát zavartan visszasettenkedett az eresz északi csücskére, ahol alant újabb meglepetés várta egy házörző eb személyében.

A vad ugatás kissé megzavarta a tiszteletes úr beszédét, aki éppen ott tartott, hogy: „... és most, amikor mindenütt örvendeznek, és a párás ablakok mögött összevegyül az ünnepi ebéd illata a feldíszített fenyők gyantaleheletével, és az apró jászolban békésen aluszik az újszülött kis Jézus, mi könnyes szemmel búcsúztatjuk néhai barátunkat, Aszott Tóbiást, aki ezen a szent napon bontotta fel szerződését az Élettel, és tért meg az ő Urához...” Aztán ecsetelte az elhunyt kiváló tulajdonságait, az emberek, de főképp az állatok – itt félszemmel felsandított az ereszre –, főleg a macskák iránti szeretetét. Beszélt még régmúlt emlékekről, amikor Tóbiás többet járt templomba, és nem hitt el mindenféle furcsaságokat a lélekről és annak vándorlásáról. Mert ugye a lélek, ha tiszta, a mennyekbe, ha pedig piszkos, a purgatóriumba száll...

Mondanivalója kissé hosszúra sikeredett, ezt még tetézte néhány közeli barát gangos szónoklata is. Már mindenki félig lefagyott lábbal topogott a hóban. Titokban a pálinkás üveg is körbejárt, és még az asszonyok is nagyot húztak belőle.

A gyerkőcök szaloncukrot rágcsáltak, és vihogva mutogattak az ereszre.

A macska éppen visszaérkezett kiindulópontjához. Fázósan rázogatta mellső lábát, előrenyújtott nyakkal nézte a szertartást, de megcsúszott, és majdnem a gyászolók nyakába esett. Hirtelen irányt változtatva elindult a háztető utca felőli részére. Nyomában összetöppedt hőszemecskék hulltak az eresz alatt állók fejére, mintha csak láthatatlan angyalkák flitterezték volna be őket. Ezt még maga a vén tiszteletes is megmosolyogta, aztán hirtelen elkomorodott, és imádkozni kezdett magában, hogy a hosszúlére eresztett baráti szónoklatok mihamarabb véget érjenek, és idejében juthasson ételhez, italhoz.

A halott is mosolygott a koporsóban. Tetszett neki nagyon a halotti beszéd és a szónoklatok, különösen a szép és jó tulajdonságok, amelyekkel felruházták őt, akit életében többet szidtak, mint dicsértek. Elhallgatta volna másnap reggelig is, hiszen ő volt ezen az udvaron az egyetlen, aki nem fázott, és akinek semmi sem hiányzott már. Azért mégis tehettek volna mellé egy darab kolbászt és egy üveg bort, no meg a kedvenc fekete macskáját – morfondírozott. Igen. A macskákat nagyon szerette. Talán azért, mert leginkább ők hasonlítottak a nőkre. Ó, igen-igen. Majdnem elfelejtette, hogy megfogadta, és mindenkinek el is mondta: ha meghal, akkor a lelke egy macskába fog költözni. Még jó, hogy eszébe jutott...

A kandúr közben a kapufélfáig jutott, melyet vastag hósapka fedett. Szoroson a kapu előtt állt a gyászokcsi két szép fekete lóval. A macska egy kicsit el is mélázott a pacik orrlíkain kiáramló langyos pára láttán, melyben szép szürke és kövér galambok alakját vélte felfedezni. A nyál összefutott a szájában, az éhség feledtette vele a hideget, nekirugaszkodott, és hatalmas ívben repült a ködgalambok után. Sajnos, a gravitáció miatt az egyik feldíszített paripára esett, amely ijedtében nagyot horkant, és még nagyobbat rántott a kocsin, éppen akkor, amikor a kapun kiléptek a koporsóval.

A kocsis, aki eddig egy darab szárazkolbásszal és egy nagy csupor borral volt elfoglalva, felugrott a padról, és a „bitang anyád” felkiáltással megfékezte a lovakat, majd elkapta a bűnös frakkját. Az egerek ellensége mély barázdát szántott ijedtében a kocsis ábrázatára, aztán beiskolt a nyitott kapun az udvarra.

A halottas menet komor méltósággal indult a temető felé. Szembe velük vidám betlehemes csoport közeledett. A láthatatlan angyalkák újra megszórták ezüst flitterekkel a tájat. A fekete kandúr peckesen lépkedett fel a három lépcsőn a verandára. Lerázta füléről a flittereket. Beleszagolt a levegőbe, aztán felugrott a padra. Jóízűen befalta a kocsisnak szánt kolbászt, majd szemügyre vette a csuprot is.

A szakácsnő azt állítja, hogy a macska a bort is megitta az utolsó cseppig. De ki hiszi ezt el egy vén, iszákos fehércselédnek...